

Žába Jába zachraňuje životy

Igor Romanko

Žába Jába zachraňuje životy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Igor Romanko
Žába Jába zachraňuje životy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

*Míši, Adélce, Amélce
a našim dvěma chlupatým tetám Agátě a Beátě
za jedinečnou inspiraci.*

I. Beáta z Království pod vanou

„Přineseš mi, prosím Tě, to velké gumové kladivo?“ zavolal děda na Sofii, když nesla kbelík zpátky ke kůlně.

„Ano,“ odpověděla, „kde přesně je?“

„Vpravo na regálech, za dveřmi. Myslím, že je to třetí nebo čtvrtá police.“

Sofie otevřela dveře kůlny a vešla dovnitř. Nechodila tam ráda, protože se tam cítila jako slon v porcelánu. Musela překračovat různé harampádí a lahve, co děda nechtěl vyhodit. Prý se všechno na něco hodí. Menší náradí bylo na regálech, ale pořádek, ten ani náhodou.

Opatrně si pod střešou prohlédla stará vosí hnízda, jestli se tam náhodou opět nerojí vosy. Když viděla, že jí nic nehrozí, stoupla si před regály a hledala kladivo. Byla tam spousta nástrojů, mnoho z nich vůbec neznala. Ale kladivo nikde neviděla.

„O polici výš,“ ozval se tajemný hlas. Sofie se nechápavě rozhlédla kolem sebe a pokračovala v hledání.

„Tam to nenajdeš, musíš se podívat výš,“ zazněl zvláštní hlas znova.

Sofie se opět rozhlédla po kůlně.

„Je tady někdo?“ zeptala se nesměle.

„Až najdeš, co hledáš, možná najdeš i mě,“ odpověděl jí hlas. Podívala se hlouběji do kůlny. Zdálo se jí, že hlas vychází zezadu. I když se trochu bála, byla také zvědavá. Kdo na ni promlouvá, když nikoho nevidí? Po chvílce váhání, zda nemá zajít pro dědu, se rozhodla podívat, co se vzadu děje. Věděla, že je tam stará plechová vana. A spousta dalších, zcela neúčinných věcí. Dospělé někdy nechápala.

Když s obtížemi překročila několik desek a pytlů, opět uslyšela záhadný hlas:

„No podívejme, tak jsi mě našla!“

Ozvalo se bouchnutí do plechu. Sofie se lekla a koukla před sebe. Na rohu velké plechové vany se před ní zjevila mourovatá kočka. Její šedočerná srst ji v přítmí hezky maskovala. Velkýma očima si Sofii pozorně prohlížela a vznešeně se usadila na vaně.

„Ale kladivo jsi nenašla,“ ozvalo se z vany.

Sofie, která se rychle vzpamatovala z jednoho překvapení, se znova zoufale rozhlédla kolem sebe. Nyní nebylo pochyb. Hlas vycházel od kočky. Ještě se opatrně podívala do prázdné vany a nesměle se zeptala: „Ty... ty...“

„Ano, já. Mluvím,“ odpověděla bezstarostně kočka.

„Jak...?“ Sofie byla tak užaslá, že se na více slov ani nezmohla.

„Zcela přirozeně. Stejně tak jako ty.“

„To přece...“

„Ale je to možné, holčičko. Když něčemu nerozumíš, neznamená to, že to není možné.“ Kočka se důležitě poškrábala za uchem.

„Já... jsem ještě nikdy neslyšela kočku mluvit,“ řekla nakonec Sofie.

„Není divu. Pouze kočka rozhodne, kdo ji uslyší. Navíc, ne všechny kočky to umí.“

„Vás je víc?“ ptala se Sofie s ještě větším překvapením.

„Ovšem. Všichni z Království pod vanou umíme mluvit. Kočky, psi, ptáci a ostatní. Ale ne ti z vašeho světa. Ti mluví pouze svojí řečí a lidskou neumí,“ vysvětlovala dále kočka, jako by to bylo něco zcela běžného.

Na Sofii toho už bylo moc. Zůstala nehybně stát s otevřenými ústy. Přemýšlela, co se to děje a odkud se berou mluvící zvířata.

„No, to jsem si myslela,“ přerušila ticho v kůlně kočka, „že z toho budeš nejspíš v šoku. Vy, lidi, si myslíte, že všechno znáte. Jsi mi ale sympatická. Myslím, že by z nás mohly být kamarádky.“ Kočka se vyhrbila a pak se důležitě a pomalu protáhla. „Prozatím toho asi bylo na tebe dost. Ještě se uvidíme.“ Otočila se zády, pak ještě na chvíli obrátila hlavu: „Mimochodem, jmenuji se Beáta. I mezi lidmi je slušné se představit. Já ti to prominu, protože chápu, že mluvící kočku nepotkáváš každý den.“

„Beáta...“ zašeptala Sofie, ale na víc se nezmohla.

„Sofie, kde jsi s tím kladivem?!“ křičel děda z dálky. Sofie se otočila, pak se ozval rachot plechu. Podívala se před sebe, ale Beáta už byla pryč. Chvíli zírala na vanu, pak vzala z police kladivo a vyšla ven z kůlny. Kráčela s vykulenými očima a přemýšlela, zda se jí to nezdálo.

II. Pohmožděný palec

Děda pokládal před chatou zámkovou dlažbu. Dosud tam byla pouze udupaná hlína s trávnickem. Po dešti se pokaždé rozmáčela a trvalo vždy několik dní, než uschla a dalo se na ní opět hrát nebo rozložit zahradní nábytek. Letos se dospělí rozhodli, že trávník dají pryč a místo něj položí dlažbu. Chata tak dostane novou terasu nebo tak nějak si o tom povídali.

Sofie dědovi podávala dlaždice, které pak zatloukal velkým gumovým kladivem, aby dobře držely. Její sestra Stella si hrála na písku pod chatou z druhé strany. Dohlížela na ni babička.

Děda každou dlaždici zatloukl na několika místech, a když jich usadil víc, posypal je pískem, aby tím vyplnil spáry. Pokaždé, když docházel, Sofie nějaký přinesla z pískoviště. Vždy jen tolik, co unesla.

V jednu chvíli děda hlasitě vykřikl: „Jaaaau!“ Sofie až nadskočila, jak se lekla. Odhodil kladivo, chytil se za palec a krátce poté začal třást rukou. Hodně rychle.

Sofie zděšeně zírala. Děda měl najednou úplně jiný výraz. Moc mu chtěla pomoci, ale vůbec nevěděla, jak. Zmohla se jen na:

„Bolí tě to?“

Děda se na ni pousmál. „To bude dobrý, neboj se. Mně to pomáhá ulevit od bolesti,“ řekl.

Ve dveřích chaty se objevila babička.

„Děje se něco? Slyšela jsem..., aha,“ koukla na dědu, jak třese rukou, „zajdu pro něco ledového z mrazáku.“

„To pomůže?“ zeptala se Sofie.

„Jo,“ odpověděl děda.

„A... jak ti to může pomoci?“

Sofie si pamatovala, jak jí máma jednou přikládala na nohu ledovou kukuřici, když se uhodila a hodně to bolelo. Nemohla si ale vzpomenout, proč se to takhle dělá.

„Když se silně bouchneš, uhoříš, nebo tě něco praští, tak ti to místo nateče, zrudne a začne bolet.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Žába Jába zachraňuje životy.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.